

Boehmer Trage. 1798 nr. 1 d ist hinter } hingekommen
1798 nr. 4 b statt " }
" nr. 1 c }

"

"

QVATENVS
INFAMIA A FEVDO SIVE ACQVI-
RENDO SIVE RETINENDO

PROHIBEAT?

OBSERVATIONES IV.

SCRIPSIT

ET

P R A E S I D E
CAROLO SALOMONE ZACHARIAE

I. U. ET PHIL. D. I. FEVD. P. P.

DIE XIX. MENS. IVL. A. MDCCXCVII.

D E E N D E T

CAROLVS FRIDERICVS HORNEMANN

L V S A T V S.

VITEBERGAE

LITERIS CHRISTIANI PHILIPPI MELTZER.

OBSERVATIO I.
DE INFAMIBVS, QVATENVS FEVDORVM
INCAPACES DICI POSSINT?

Infamia iuris qui laborent, (neque enim de infamia facti, quippe cui vix ulla in iura civijum vis est, nec de levis notae macula, de qua ii fatis dixisse videntur, qui de iure illegitimorum acquirendi feuda dixerunt, hoc loco disputabitur) iure communi feudorum incapaces esse, ICti, qui hunc locum attigerunt, tantum non omnes contendunt. Cf. Herm. Vultej. de feudis L. I. c. 7. n. 73. Lud. Schraderi tract. feud. P. IX. c. 3. n. 70 sqq. quique ibi laudantur Henr. a Rosenthal tract. j. feud. Cap. III. concl. 23. n. 4. et C. X. concl. 36. Horn in jpdtia feud. C. V. §. 36. Phil. Sperl de clypeis militar. German. (Norimb. 1736. 4.) P. I. §. 81. I. G. Bauer de personis communis Saxonum manus capacibus. Lips. 1748. et in opuscul. Tom. II. §. 19. pag. 58. Püttm. in elem. iur. feud. C. VII. §. 167. Boehmer in princ. j. feud. §. 92. aliosque, a quibus tamen quodam certe modo dissentiunt Titius in j. feud. Germ. §. 77. et Langguth ad Cocceji hypomn. iur. feud. tit. 4. §. 12. Cum autem ius Langobardicum de infamia, quatenus sit feudi amittendi causa, fideat, (licet ex II Feud. 26, 11. argumentum contra infames non inepte ducere possis,) praeterea ICti, alii aliam rationem sententiae modo laudatae reddant, placet eandem, et fundamentum, quo nititur, denuo sub examen revocare. I.) Ex §. 4. A. V. de Bn. I. F. S. art. 2. I. F. A. 1, 4. sententiam illam, quae infames iure communi a feudis arceat, confirmari non posse (quod tamen a Boehmero et Püttmanno locis supra laudatis factum est) facile intelligitur, cum inter omnes conflet, collectiones illas hodie quidem pro fonte iuris communis haberi non posse. II.) Sed placet antiquiorum ICtorum sententia, qui ex iure Romano sententiae rationem repetierunt. Etenim a) quaestio, de qua agitur, ex iure Romano omnino decidi potest, quippe quod, si iusta similitudo inter mores Romanorum et instituta feudalia intercedat, ad haec recte transferri possit. Cf. Schnaubert in comment. ad Boehm.
rinc.

piinc. iur. feud. §. 10. p. 16. ed. II. Intercedere autem b) talem similitudinem, duplici modo videtur ostendi posse. 1) Vassalli militibus eatenus certe recte aequiparantur, quod, qui in numero militum esse nequeunt, nec vassalli esse possunt. Nam quamquam hodie servitia militaria a vallis rarius exigantur, obligatio tamen militandi sub auspiciis domini directi minime extincta est. Jam cum infames a militia prohibeantur l. 2. D. de his, qui not. inf. iidem neque feudorum capaces esse possunt, praesertim cum vassallorum exercitus honoratior haberetur et habeatur, ita, ut olim soli nobiles in hoc exercitu militarent, cf. I. F. S. art. 1. I. F. A. c. 1. A. V. de B. §. 3. Ledderhose de iure ingenuorum acquirendi feuda, in Zepern. Apal. j. E. T. II. Hal. 1784. n. 30. p. 176. et feuda honoris honorumve appellatione venirent. Cf. Cangii Glossar. v. honores. 2) Praeterea vassus eius profecto conditionis esse debet, ut munus publicum honoresque suscipere et administrare possit, cum ad servitia aulica et iudiciaria, quae dicuntur, obligatus sit. Jam infames a dignitatibus et honoribus prohibentur l. 2. et 12. C. de dignit. itaque iidem nec feuda acquirere possunt. Nec vereor, ne, quae de beneficio competentiae, vassallo minime tribuendo disputat Struben in libro: Rechtliche Bedenken, Tom. I. resp. 6. contra sententiam, quae a me defensa est, iure afferantur. Recte vir summus negat, beneficium illud vassallis hac ratione tribui posse, quod sint milites. Quamquam enim leges feudales, quae e statu pristino vassallorum repetendae sunt, nec hodie vim suam perdant; tamen si quis ius Romanum ad beneficia transferre velit similitudinem, etiamnum veram, inter feuda et illud institutum, cuius lex ad feuda transfertur, desiderari. Recte, inquam, haec omnia disputata sunt. Sed hoc certe loco vera inter mores Romanorum nostrosque similitudo deprehenditur. Etenim obligatio ad servitia, tam militaria, quam aulica et honoraria praestanda, vere adhuc in beneficiis nostris deprehenditur. III.) Ex iis, quae hactenus disputata sunt, simul intelligitur, in feudis nobilibus tantum infamiam a feudo sive acquirendo sive retinendo prohibere; neque idem ad plures feudorum inpropriorum species, cf. Schnaubert l. I. §. 93. vel ad feuda rusticorum v. Horn. jpd. feud. c. V. §. 36. transferri posse. Quodsi tamen haec rusticorum feuda ita concedantur, ut vassallus feabini iudicis munere fungatur, (Cf. Christ. Wildvogel de feudo feul-tetico

tetico in Ien. thes. j. f. T. III. pag. 192. C. E. Hier. Struv de feudis feultetorum, 1776, et C. A. a Braun über die Lehre von den uneigentlichen Lehen in Zepern. Samml. a. Abh. z. L. R. P. III. n. 10. pag. 222.) infames ab acquirendo retinendove eiusmodi feudo recte arcentur, quod maioribus etiam placuisse, patet ex I. F. S. art. 65. IV.) Ius Saxonicum electorale in hac re a iure communi discessionem facere haud videtur, (nisi huc referre velis, quod eadem omnia ad simultanee investitos transfert,) cuius rei argumentum partim ex Mandato feudali de ao. 1764. tit. 1. §. 11. partim ex I. F. S. art. 2. peti potest: cuius auctoritas iisdem fundamentis niti videtur, quibus auctoritas Speculi Saxonicum confirmatur. Cf. Kindii qu. ser. Tom. I. c. 64. V.) Denique si infames feudorum incapaces esse dicimus, id hanc vim habet, ut tam a feudo sive prima investitura, sive successione acquirendo, quam a retinendo prohibeat. Quod autem a Bauero l. l. §. 19. exemplum commemoratur, vasallum infamia notatum ad feudum vendendum fuisse iudicis imperio adactum, id quidem inde repetendum est, quod vassus, qui quaestione de ipso habita, absolutus fuerat, pro infami vix haberi potuit. Etenim vasallum infamem feudo ita privari, ut id ad successores legitimis pertineat, certissimi iuris esse videtur.

OBSERVATIO II.

VASALLVS VTRVM IPSO IVRE AN PER SENTENTIAM IVDICIS FEVDO EXCIDAT?

Vix digna videri possit quaestio a nobis proposita, de qua diligentius disputetur, cum inter omnes constat, hodie nemini infamiae poenas infligi, nisi sententia iudicis praecesserit, cf. Christ. Gottl. Einert, D., praeter unam mediatam iuris infamiam nullam existere infamiae speciem, L. 1777. §. 7. At vero nunc minime de eo quaeritur, utrum quis sine sententia, qua alicui infamia iniusta, vel poena, quae famam laedit, iniuncta est, a feudo sive acquirendo sive retinendo prohiberi possit; quod nullo modo fieri posse, nemo negaverit; sed illud nunc in quaestione est, utrum, si talis sententia extet, novo iudicio novae sententiae opus sit, qua vasallus feudo privetur, nec ne? Et consentiunt Icti plerique omnes in hoc, opus esse tali sententia, nisi priori bona rei sint publi-

publicata, hoc maxime usi argumento, quod amissio bonorum ipso iure infamiam haud sublequatur. Cf. Schraderi tr. feud. P. IX. C. III. n. 72 et 73. et Rosenthal de feudis C. X. vendl. 36. n. 47 sqq. Parum tamen abest, quin in sententiam contrariam abeam. Etenim 1) si quid ex poena per sententiam irrogata, vel ex iure, quod quis per sententiam sibi vindicare potest, ipsa lege auctore consequitur, non tam a iudice, quam ab eo, penes quem sententiam exequendi ius est, auxilium impetrandum est. Legis autem vim habet, quod ex probabili legis interpretatione deducitur. 2) Si quis infamia notatus honores ipso iure amittit, quae ICTorum sententia cf. Schrader l. l. aequitati omnino convenire videtur, nihil prohibet, quo minus eodem modo feudo vel successione in feudum excidat. 3) Si concedas, dominum directum primam feudum investituram eiusve renovationem infami denegari posse (quod certe iure Sax. licere, constat ex Mand. feud. tit. 1. §. 11.) vix est, quod vasallum infamem possessione feudi (vel in Saxonia simultanea investitum simultanea investitura) vel sine sententia iudicis privari posse neges. Denique, si iniuria se affectum esse existimet, restitutionem in integrum recte postulabit.

OBSERVATIO III.

INFAMIA PATRIS VTRUM LIBERIS OBSIT,
NEC NE?

In disputatione, de liberis ob feloniam patris a feudo excidentibus inter veram et quasi feloniam recte distinctum est. Si pater feloniam veram admisit, filius successione in feudum recte privabitur II. F. 31. II. F. 26. §. 17. quippe quod pater non in poenam, sed iure civili, conditione, qua feudum concessum est, resoluta, privetur, licet alia omnia de hac ratione sentiat Boehmer: in tr. de nat. expect. et invest. feud. c. 5. §. 129; in ej. Elect. j. feud. Tom. II. Lemg. 1796. 4. Sin quasi feloniam, filius in feudum succedit, quippe quod patri in poenam aufertur. Cf. Boehm. in princ. j. feud. §. 358. quae sententia apud nos Const. el. 27. P. III. confirmata est. Iam cum, qui propter infamiam feudo excidit, delicti commissi causa feudo privetur, profecto, quae de liberis ob quasi feloniam patris feudo (sive, iure Saxonico, simultanea

in

investitura) minime privandis disputata sunt, eadem ad quaestionem propositam recte transferuntur. Quodsi liberi investituram, notato patre, haud petierunt, (quod certe in simultanea investitura facillime evenire potest;) feudi successio ad agnatum proximum transibit, (vel simultanea investitura excident,) nisi vel ob minorem aetatem, vel quod in patria potestate erant, restitutionem in integrum postulare possint. Denique si vel neutra exultatione uti queant, tamen principis gratia haud indigni esse videbuntur, si pietate in patrem, hoc vivo, renovationem investiturae haud petierint.

OBSERVATIO IV.

VTRVM LICEAT DOMINO DIRECTO FEVDVM
INFAMI SIVE CONCEDERE, SIVE RE-
LINQVERE?

Si quaeritur, utrum dominus directus personam feudi incapacem ad eius acquisitionem admittere possit, nec ne, inter primam feudi investituram, et inter successionem in feudum, retinendamve feudi iam acquisiti possessionem iure meritoque distinguitur. Quodsi de prima feudi investitura agitur, dominum directum vel cum incapace contractum feudalem inire posse, recte respondent, nisi lex, quae dominum directum id facere prohibeat, adsit. Sic foeminae, mutuo et surdo, feudum, si velit, concedere potest. Contra ea feudum personae ignobili, vel religioni per provinciam dominanti haud addictae concedere nequit, ubi pacto vel civitatis forma id facere prohibetur. Iam cum lex non prohibeat, quo minus dominus directus, si ita videatur, infamem in numerum vasallorum recipiat, recte Schrad. P. IV. c. 3. n. 7. Horn l. l. c. V. §. 36. aliique existimant, feudum a domino directo, etiam infami concedi posse. Nec caeteris domini directi vasallis ius prohibendi tribuere possit, modo ne cogantur una cum isto homine nequam stipendia facere. Quodsi de successione in feudum eoque retinendo quaeritur, has equidem regulas, quibus ius domini directi circumscribatur, constituerim: Non potest dominus directus ad successionem in feudum admittere, feudumve iam acquisitum relinquere, 1) quos a fe
haud

haud admissum iri, in contractu feudali spondit (e. g. foeminas in feudo masculino), nec 2) eos, qui ipsi lege a feudis acquirendis prohibentur (v. c. monachos, clericos). Potest autem admittere eos, qui ipsi quidem a feudis acquirendis haud prohibentur, quos tamen dominus directus invitus in numerum vasallorum recipere haud cogitur, quo eos refero, qui animi corporisve vitio laborant. Iam infames ad eas personas referendas esse, qui ipsi, ut poenam criminis luant, a feudis prohibeantur, intelligitur. Itaque dominum directum, nisi principis personam gerat, et privilegio famam restituere velit, infami, nec successorem in feudum concedere, nec feudum iam acquisitum relinquere posse, existimaverim.

Wittenberg, Diss., 1796-98
vd18

ULB Halle

004 335 902

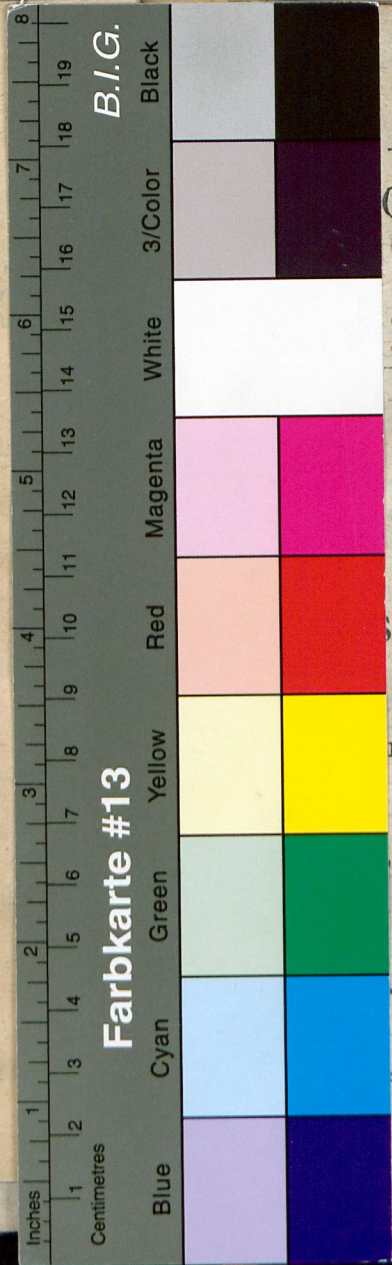

3

f

Sb.

QVATENVS
A FEVDO SIVE ACQVI-
O SIVE RETINENDO

PROHIBEAT?
SERVATIONES IV.

SCRIPSIT
ET
R A E S I D E
SALOMONE ZACHARIAE
ET PHIL. D. L. FEVD. P. P.
MENS. IVL. A. CIOIOCCXCVII.

DEENDET
FRIDERICVS HORNEMANN
L V S A T V S.

VITEBERGAE
CHRISTIANI PHILIPPI MELTZER.

741

79

20

1797 3

